

והאלים

פרשת ואתחנן
תשפ"ה

יושב

לע"נ יעקב זאב בן צבי

העלון נכתב על ידי: מנחם ריביץ

פגישה חשובה

לגמרי תוך ימים ספורים, תרופת הפלא שקיבלו: לימון ושני תפוזים.

בפרשתנו כתוב "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום", על ה"ק" של המילה דבקים מופיעים תגים, והסיבה להופעתם אומר הבעל הטורים הוא רמז לק' ברכות שצריך האדם לברך בכל יום. אבל מה הקשר בין הפסוק הזה, לבין החיוב לאמירת מאה ברכות ביום?

אמר הרב דב יפה זצוק"ל, שהחיוב לאמירת מאה ברכות מוזכר דווקא בפסוק הזה היא שאמירת הברכות בכל יום מביא לדביקות בה'.

איך? כל ברכה פותחת במילים "ברוך אתה ה'" דהיינו שהקב"ה הוא מקור כל הברכות והשפע, ובשעה שמברך הוא מתבונן בטובה הגדולה שהקב"ה מביא לו ולכל העולם, ההתבוננות הזאת מעצימה את תחושת הכרת הטוב לה', ומאירה באור נוסף את חיובנו לעשות את רצון ה', ולהדבק בו כהכרת הטוב על הברכות והשפע שמשפיע עלינו.

אבל לא רק תחילת הברכה עוזרת לדבקות בה', אלא כל חלקיה. לדוגמא, בבוקר האדם נוטל את ידיו ומברך "אשר קדשנו במצוותיו" ומתמלא שמחה על שזכה לקיים מצוה, וכל מצוה בנוסף לשכר העצום שמקבלים עבורה בעולם הבא, גם מקדשת ומרוממת אותו בעולם הזה.

כי כאשר יהודי מברך מאה ברכות ביום, הוא חי כל הזמן עם הקב"ה, גם בשעת האוכל לכאורה השעה הכי גשמית שבה הוא דואג לגוף, הוא מברך "המוציא לחם מן הארץ"

כבר בימי קדם ניתנה לאדם בינה לבנות סירות וספינות ולהפליג בים. הספינות שימשו למסעות ארוכים ולסחיבת משאות כבדים ממדינה אחת לשניה, אך במשך אלפי שנים ההפלגה נעשתה למרחקים קצרים או בצמוד ליבשות עם עצירות דחופות לחידוש מלאי המזון שעל הספינה ומנוחת הצוות.

בחלוף השנים החלו להתרחב מסעות השייט, ועם הרצון לגלות נתיבי סחר חדשים ולשלוט ביבשות רחוקות, לא תמיד התאפשר לשוט רק סמוך לחופים כדי לחדש את מלאי המזון. כדי לשרוד את המסעות

הללו, לקחו אנשי הצוות עמם בייסקוויטים, בשר מיובש, קטניות וקמח בכמות גדולה שתספיק להם לכל אורך המסע, שלפעמים נמשך גם למעלה משנה.

אבל, עם התארכות ההפלגות, התחילו להופיע אצל אנשי הצוות השונים תופעות מוזרות. לאחר כחודש מתחילת ההפלגה, החלו אנשי הצוות להרגיש עייפות וחולשה גדולה, אחר כך החלו להופיע גם כאבים, ואז גם

התחילו דימומים ופצעים לאורך הגוף. סופן של תופעות אלו, אצל חלק גדול מהמפליגים באותה התקופה, היו נגמרים במוות.

במשך יותר ממאתיים שנה מתו אלפי יורדי ים מהתופעות המוזרות של ההפלגות הארוכות, עד שרופא אחד החליט לערוך ניסוי בקרב החולים על אחת הספינות. הוא חילק את החולים למספר קבוצות ולכל קבוצה נתן תזונה אחרת כדי לראות את התוצאות. קבוצה אחת החלימה

העלון השבוע נתרם:

לרפואת	לעילוי נשמת
אברהם צבי בן שרה	אברהם בן אפרים פישל ז"ל בנימין בן שמעון ז"ל שרה בת אנשל ז"ל אברהם בן ליאון ז"ל

בא גם אתה להיות שותף בהפצת העלון

ותזכה את יקירך:

4663MR@GMAIL.COM

כמה טוב הקב"ה משפיע עלינו, כל דבר שניתן לנו ניתן לנו בדיוק במידה ובמקום שאנחנו צריכים, כל הבריאה הנפלאה מסביבנו נבראה כדי לשרת את האדם, על מנת שנוכל למלא את תפקידנו בעולם ולעבוד את ה' בשלימות. כשאנחנו אוכלים לחם, אנחנו שבעים, זאת מציאות פשוטה שכל ילד יודע, גם כששותים מים זה מרווה את הגוף ולא צריך להיות רופא דגול כדי להרגיש שזה עושה טוב. אבל מי דמיון ששני תפוזים ולימון הם תרופה למחלה קשה?

הקב"ה טבע בבריאה את כל מה שאנחנו צריכים כדי להשלים את המשימה, צריך רק לפתוח עיניים ולהתבונן, לדעת להכיר טובה על כל הנאה שיש לנו בעולם ולנצל כל מצב כדי להתקרב עוד להשי"ת. כי ידוע לכל שקיום מצוות מחבר אותנו לה', אבל באותה מידה, כאשר אדם אוחז בידו דבר מאכל ומברך עליו בכוונה ובמחשבה, במקום להפגש עם האוכל הוא נפגש עם ה'.

וזוכר את ה' שהוציא את הלחם מן הארץ כדי שיהיה לו במה להשביע את רעבונו.

הוא שותה מים ומברך "שהכל נהיה בדברו", מתבונן בעולם שמסביבו ומבחין שבעצם כל הבריאה כולה, על כל נפלאותיה, נבראה בדברו של הקב"ה. ולאחר שסיים לשתות מברך "על כל מה שברא..." ומהלל את הקב"ה על שברא גם דברים שאינם חיוניים לקיומו, אך נבראו לצורך הנאתו.

דייק הרה"ג אורי קלרמן זצוק"ל ממה שכתוב במזמורי שבת: "סועדים בו לברך שלוש פעמים", שבשונה ממה שאנחנו חושבים שבגלל שאנחנו רוצים לאכול אז חובה עלינו לברך, האמת היא שכדי שנוכל לברך אנחנו צריכים לאכול: סועדים בו – כדי לברך שלוש פעמים, הסעודה היא האמצעי לזכות לברך.

החתם סופר היה מסוגל למסור שיעור במשך למעלה מארבע שעות ברצף, ואשתו הרבנית ע"ה שדאגה לשלומה ולבריאותה, היתה שולחת עם אחד התלמידים צלחת עם עוגה קטנה וכוס שתיה שיניח לפניו. אך בדרך כלל החתם סופר לא היה טועם מן העוגה, אלא רק באופן שאפסו כוחותיו לגמרי.

באחד מן הימים חמד התלמיד את העוגה. הוא שם לב, שבכל השבוע האחרון הרב לא נגע בעוגה כלל, וחשב שכנראה גם היום הוא לא יגע בה. לכן הורה לעצמו היתר ואכל אותה. אבל בדיוק באותו יום, תוך כדי השיעור, אפסו כוחותיו של הרב. הוא הניח את ידו בצלחת כדי לטעום מהעוגה, והבחין כי היא איננה.

פנה החתם סופר לתלמיד ושאל: "הרבנית לא שלחה היום עוגה?", והתלמיד שהתבייש להודות בפני רבו שהוא אכל את העוגה בעצמו אמר: "הרב כבר אכל את העוגה, ואולי מתוך השקיעות בשיעור הרב לא שם לב".

אבל החתם סופר ענה: "יכול להיות שלא שמתי לב אם אכלתי את העוגה או לא, אבל ברור אצלי כשמש, שאם הייתי מברך 'בורא מיני מזונות' הייתי זוכר, ואם אינני זוכר סימן שלא בירכתי".

אלול בא

ומגוון שיחות חדשות מחכות לכם. לקבלת הקטלוג המלא:

4663MR@GMAIL.COM